

המשך הסידרה על חייה ואהבותיה של אלמנה הקשה

על ננפי נערים

מאת רחל המרחלת

אחד הבתים היפים ביותר בצהלה שייך לה. בשביל זה צריך שלבעלה יהיה הרבה כסף, ויש לו. הוא מנהל עסק גדול, הקשור עם משקיעים זרים וכו'. זאת אומרת, עליו לנסוע לעיתים קרובות לחו"ל.

היא נאה מאוד. באמצע שנות השלושים, ומתלבשת באל-גנטיית, אומרים עליה, שהיא בעלת מעוף בכל מה שנוגע לאמנות, אופנה ובילויים.

אולי זה בא לה מאהבתה לטייסים. אולי להיפך: אהבתה לטייסים באה לה בגלל המעוף.

על כל פנים, היא אהבת טייסים. משתגעת אחריהם. הידידה הטובה שלה היא אשתו של קצין בחיל-האוויר, וזה עוזר לה להיות בת-בית בחוגים הגבוהים האלה. כל פעם שיש איזה מסיבה של טייסים, היא נמצאת שם. ותמיד — אם הבעל רק נמצא בחו"ל, באחת מנסיעותיו התכופות — היא מתעופפת מהמסיבה עם אחד מהם.

פעם קרה לה דבר לא נעים. חברה של טייס אחד התחילה לקנא. היא התנפלה עליה, וקראה לה כל מיני שמות לא יפים. "אם את כל כך אהבת טייסים", אמרה לה, בחוסר-הבנה משוע, "למה שלא תתענייני קצת יותר בבעלך? הוא סס כל-כך הרבה, שכבר צמחו לו כנפיים".

כשחזרה הבעל מחו"ל, בחנה אותו אשתו היטב אבל היא לא ראתה שום כנפיים. כל מה שצמח למיסכן היה זוג קרניים.

בעלה, כמובן, יודע לא פחות, אם כי לא דווקא בשביל סוג זה של פעילות חברתית. החברה שהוא מעדיף היא חברה בע"מ, אחת הידועות ביותר בישראל.

לפני כמה שנים התחיל לעבוד אצלו פקיד. הוא הוכיח את עצמו כעובד חרוץ, כאמיניסטראטור בעל מוח מבריק, כממציא של עסקות מצוינות. העובדה שהוא גם יפהפה לא עניינה את הבעל, אבל היא עניינה מאוד את בת-שבע. הפקיד עלה בסולם הקאריירה העיסוקית שלו. בעלה של בת-שבע החליט לתת לו כמה מניות, כדי להגביר את התעניינותו בעסקי החברה, וכדי שימצא רעיונות יותר גאוניים לעשות כספים.

אבל אחד ראה הפקיד הזה את בת-שבע על הגג. לא באמי בטיה, כי אם במסיבת קוקטייל, במירפסת-הגג של הווילה שלה. כמו כל הגברים שראו אותה, הוא נשבה בקסמיה. אבל לגברים האחרים היה הבעל תמיד מפריע. ואילו לגבר הזה — נקרא לו דויד, להשלמת התמונה — הוא לא הפריע. כי הוא ידע תמיד מתי הבעל נמצא במשרד. ואם הוא נמצא במשרד, משמע שאשתו לבד, ואם הוא נוסע מחוץ לעיר, משמע שאשתו לבד למשך עוד יותר זמן.

בהתחלה זה הספיק לדויד ובת-שבע. היא אהבה אותו, והיתה מוכנה לכל מה שהציע. הם עשו זאת כשהבעל היה נוסע לישיבה חשובה בירושלים. אחר-כך היו מתכננים את פגישותיהם לשעות שהבעל היה מקיים ישיבות חשובות במשרדו בתל-אביב.

אבל זה לא הספיק, ואז עשה דויד שלנו מה שעשה דויד המלך. הוא בישל עסק שלם עם פירמה בשביל לשלוח את לחתום על החוזה הציע לבוס שלו לנסוע לשם. הבוס אמר שזה רעיון מצויין. הוא הציע לאשתו לנסוע איתו. היא אמרה לו שיסע לבד. היא מוכנה לסבול בבדידות עד ש יחזור.

איוה סבל! כשחזר הבעל, היה מרוצה מאוד מדויד. וככה זה נמשך: דויד היה תמיד מוצא רעיונות מצויינים בשביל לשלוח את בעלה של בת-שבע לחו"ל. זה עזר לו לעשות ימים כלילות בחברת אהובתו, וגם למצבו הכספי לא הויק. הוא כיום שותף בעל חלק רציני מאוד בעסקים של הבעל. כלפי חוץ זה מתבטא במכונית משגעת, שכמוה יש רק שתיים או שלוש בארץ, ובאיוה חצי-מיליון ליי בבנקים.

והאשה? היא ממש פורחת. האהבה שדויד מעטיר עליה הרימה את המוראל שלה, והיא פעילה בעניינים ציבוריים כפי שלא היתה מימיה. ואילו הבעל — לא אקרא לו אוריה, כי הוא לא מת, וסיפורו כולו לא יירשם בספר דבריהמים.

בספר דבריהלילות — אולי כן.

על רגעי ההולשה, על החמצות, על ירידה ברמה. היא כי קושי קלטה מה שהוא סיפר. כי היא חשבה עדיין על המישחק הסימולטאני שהיא ניהלה, בשעה שבעלה שיהק לפני הקהל. היא היתה חושבת על בני-הזוג הצעירים — והיא אהבה אותם יותר ויותר צעירים — ועל האהבה הי-אסורה.

אבל תמיד היתה אסירת-תודה לבעלה. כי תחרויות-ספורט הן כמו נסיעות של רכבת: יודעים את לוח-הזמנים עונה שלמה מראש. וכך יכלה לתכנן בצורה סדירה את פגישותיה עם המאהבים.

בזמן האחרון מפריע לה דבר אחד: בעלה שוב אינו אותו כוכב גדול, והוא נוסע הרבה פחות לחו"ל. עד כדי כך, שהיא מתכננת להשאיר אותו בארץ ולנסוע לבדה לנכר. שהוא יהיה קצת אלמנך-שק.

הוא ראה אותה על הגג

מי היתה אלמנה-הקשה המפורסמת ביותר בתולדות ארץ-ישראל? בלי ספק: בת-שבע, אשתו של אוריה החיתי. אני לא יודעת אם גם זו שאני הולכת לספר לכם עליה תירשם בספרי דברי הימים, אבל היא בלי ספק אלמנה-הקשה המפורסמת ביותר היום בארץ-ישראל. והאיש העישה זאת איתה הולך בדרכיו של דויד המלך.

ישנם הבדלים, כמובן. המאהב איננו מלך, והוא אינו שולט את הבעל למות בקרב. אבל הוא שולט אותו לכל מיני שליחויות בעולם, כדי לעשות עסקים. המצחיק הוא, שהמאהב בסך הכל עובד אצל הבעל, ולא להיפך.

עכשיו נתחיל. נקרא לה, לצורך הכתבה הזאת, בת-שבע. היא יפהפיה עולמית. יש לה ילדים, אבל חתיכה עצומה. כותבים עליה בעיתונים. אני עצמי כתבתי עליה ופירסמתי את תמונתי תיה. היא נחשבת לאישיות של ממש בחברה התל-אביבית הגבוהה, פעילה בעניינים ציבוריים, מארחת חברייכנסת בי-יתה, משתתפת בפתיחת תערוכות.

מישחק סימולטני במיטה

כאן המקום להצהיר בפניכם, כי כל הסיפורים בעמוד זה הם אמיתיים, ונוגעים לאנשים ידועים. רק השמות הוסתרו במערכת, וכמה מן הפרטים שנוו, כדי למנוע זיהוי הגיבורים. לכן, אל תנסו יותר מדי לנחש במי המדובר.

אל תנסו לנחש, למשל, מיהו הספורטאי המצטיין שעליו יוספר בסיפור הבא.

הוא ידוע אפילו למי שאינו ספורטאי. הוא כוכב בענף שלו. אם יש לך בן בגיל המתאים, יש כל הסיכויים שיש לו חתימה של הכוכב הזה או תמונה שלו מעטיפה של מסטיק.

אשתו נישאה לו בשיא הקאריירה שלו. היא ידעה גם אז שהוא אינו פרופסור לפילוסופיה, וכי יש בארץ אנשים המדברים בצורה יותר מהוקצעת. אבל מי השב אז שפרו-ספור זה דבר חשוב במיטה? היא סנוורה על-ידי הכוכב, על-ידי השרירים והמיבצעים המזהירים.

הם התחתנו והיו גורא מאושרים. עד שיום אחד אמר לה שהוא גורא מצטער, מותק. אבל הוא צריך לנסוע לחו"ל. הנבחרת הלאומית וכל זה. היא שמחה, אבל היא גם הצטערה. כל כך אהבה אותו.

אחרי הנסיעה הראשונה, עוד נסיעה ועוד נסיעה. וראו זה פלא! — כל פעם התחילה להצטער פחות. עד שבסוף ממש שמחה שהוא נוסע. ניתשתם: היא התחילה להתעסק עם מישהו אחר. מישהו אחרים, למען הדיוק.

וזה לא הכל. בהתחלה היתה נוסעת איתו לכל המישחקים שלו בארץ. היתה יושבת בין הקהל וצועקת בכל כוחה: "בעללי! בעללי! קדימה!".

(בעצם היא לא צעקה. בעללי! אלא את שמו הפרטי. גם אתם צעקתם את השם הזה.)

עד שיום אחד אמרה לו: "אתה יודע, וורה קשה לי לנסוע כל הזמן איתך. אני גורא מתרגשת, וורה הורס אותי. אני אוהבת לראות אותך משחק, אבל אין לי עצבים".

הוא הבין וסלח לה. כשהיה חוזר מהמישחק, היה מספר לה על רגעי השיא שלו. במרוצת השנים היה גם מספר לה